

Chương 265: Hẹn hò Với Charlotte (3) - Lẹt Gô Phòng Ngủ Charlotte (Số từ: 3389)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

23:07 PM 31/03/2023

Trong những khu vườn được chăm sóc cẩn thận của cung điện, có rất nhiều loài hoa tôi không biết tên. Vậy mà chúng không hề tỏ ra mất trật tự. Nếu những khu vườn của Cung điện Mùa đông gợi lên cảm giác về một công viên thanh bình và trật tự, thì những khu vườn của Cung điện Mùa xuân như đang ở giữa một lễ hội.

Khu vườn của Bertus cẩn cố, nhưng không bừa bộn.

Cung điện của Charlotte được trang trí công phu nhưng không hỗn loạn.

Một khu vườn đầy hoa, và một khu vườn khác thậm chí không có một bông hoa nào.

Tôi cảm thấy rằng những khía cạnh này cuối cùng đã nói lên những điểm tương đồng giữa hai người. Charlotte, người yêu hoa, và Bertus, người coi thường chúng.

Bởi vì Bertus ghét hoa, Charlotte thậm chí còn trồng nhiều hoa hơn, thậm chí còn đi xa đến mức

lấy và trồng những bông hoa mà Bertus đã vứt bỏ, như thể để thách thức anh ta.

Cả hai đều cố định vào những điều thích và không thích của nhau.

Điều gì sẽ xảy ra với khu vườn của Charlotte nếu Bertus chết?

Không còn lý do gì để mê mẩn hoa nữa, khu vườn có thể không biến mất, nhưng chắc chắn sẽ mất đi phần nào vẻ rực rỡ hiện tại.

Bằng cách này, tôi nhận ra họ thực sự giống nhau. Những suy nghĩ như vậy lướt qua tâm trí tôi.

Charlotte dẫn đường qua khu vườn đầy hoa. Những người làm vườn chăm sóc những luống hoa đã lặng lẽ bày tỏ sự kính trọng khi nhìn thấy công chúa.

Không có cuộc trò chuyện đặc biệt nào diễn ra.

Không có câu hỏi nào về vị khách bất ngờ.

Nếu như Cung điện Mùa đông mang đến cảm giác lạnh lẽo thì Cung điện Mùa xuân, dù là tên gọi hay thiết kế, đều toát lên vẻ thoải mái và ấm cúng.

Được bao quanh bởi những bông hoa rực rỡ, cung điện tỏa ra sự ấm áp hơn là sang trọng dường như bù đắp cho sự thiếu hùng vĩ của nó.

Khu vườn là một phần của cung điện.

Tôi nghĩ rằng điều này áp dụng cho cả Cung điện Mùa đông và Mùa xuân.

Cung điện Hoàng gia Tetra cũng không ngoại lệ.

"Thật sự không có ong sao?"

"...Ồ."

Đôi mắt của Charlotte mở to trước lời nói của tôi.

"Bông hoa thật đẹp, có mùi thơm. Chúng được chăm sóc cẩn thận. Không ngờ tớ lại nói như vậy mà tớ còn không nghĩ đến việc có ong sao?"

Tất nhiên, tôi đã!

Có nhiều hoa như vậy, đương nhiên là có ong, nhưng như Charlotte đã nói, thực sự không có con ong nào trong tầm mắt, điều đó thật đáng kinh ngạc!

"Tất nhiên là không. Nếu tớ bị đốt, đầu người làm vườn sẽ rơi ra."

Khi Charlotte cười nói, tôi toát mồ hôi lạnh.

Không có con ong nào trong khu vườn này, hoặc chúng không thể đến đây. Việc kiểm soát dịch hại phải khá hiệu quả.

"Không, nhưng sau đó... chuyện là... cậu biết đấy."

"Chuyển phấn hoa?"

"Ừ, cái đó."

Nếu không có ong, việc chuyển phấn hoa sẽ không xảy ra, và đó có phải là vấn đề không?

"Cậu lo lắng về những điều kỳ lạ. Họ sẽ tìm cách thôi."

"Làm sao?"

"...Reinhardt, tớ không biết về những thứ như vậy."

Charlotte yêu hoa, và do đó, khu vườn hoa rộng lớn này đã được tạo ra. Cô không cần biết hay có lý do gì để biết cụ thể những gì người làm vườn phải làm.

Đó là bản chất của quyền lực.

Charlotte đã sống một cuộc sống mà những thứ như vậy đơn giản được coi là điều hiển nhiên.

Dù nhìn thế nào, Charlotte vẫn là một hình bóng xa vời đối với tôi.

Tôi không cần biết những thứ như vậy. Thuộc hạ sẽ xử lý.

Thật táo bạo làm sao khi cô ấy nói như vậy.

Charlotte đi qua khu vườn và đến lối vào của cung điện. Bên trong, một đại sảnh, cầu thang xoắn ốc, tượng và cột đang chờ đợi.

Tôi không thể không nghĩ rằng cung điện quá rộng để Charlotte sống một mình.

Không, cô sẽ không sống một mình. Sẽ có những người giúp việc và người hầu, nhiều nhân viên được giao những nhiệm vụ khác nhau và một đội quân hộ tống.

Tuy nhiên...

Bằng cách nào đó...

Không có người hầu nào được nhìn thấy trong đại sảnh.

Chà, họ có thể được nhìn thấy, nhưng...

Lẽ ra phải có người đến chào Charlotte.

Không có ai đến gặp Charlotte, và dường như có rất ít người xung quanh.

Chắc hẳn đã có chuyện gì đó xảy ra ở đây, và sự yên tĩnh này là dấu vết của sự kiện đó.

Mặc dù Charlotte đã ép tôi đến đây, liệu tôi có cơ hội để nhìn thấy điều gì khả nghi không?

Charlotte là người đầu tiên cất tiếng nói trong cung điện lạnh giá.

"Tớ đã nói với cậu rồi, đừng nói những lời vô ích, tớ sẽ xử lý."

"Vâng."

Tôi sẽ giữ im lặng trong tâm trí.

Như thể Charlotte đã thừa nhận rằng cô ấy có thể dựa vào tôi.

Thật là một cảm giác dễ chịu.

"Điện hạ."

Và rồi, một người đang ngồi đâu đó trong sảnh đứng dậy và đến chào Charlotte.

Tôi không thể không mở to mắt khi nhìn thấy người đang đến gần.

Anh ấy còn sống.

Trung úy kỵ binh, người đã hỗ trợ rất quan trọng khi chúng tôi thoát khỏi Ma giới.

"Điện hạ đã trở về chưa?"

"À, Dyrus. Xin chào. Đây là bạn của ta, Reinhardt. Reinhardt, xin chào. Đây là Dyrus, hiệp sĩ hộ tống của tôi."

Giờ thì hiệp sĩ hộ tống của Charlotte, Dyrus, đang đứng trước mặt tôi.

Tôi đã đoán rằng Dyrus có thể đã chết và tôi không thể hỏi Charlotte về điều đó. Không có lý do gì để tôi biết Dyrus.

Anh đã trở thành hiệp sĩ hộ tống của Charlotte. Charlotte đã cố gắng bảo vệ người đã cứu mình theo một cách nào đó.

Tuy nhiên, kỹ năng của Dyrus không phải là siêu phàm. Tôi không thể biết loại phát triển nào đã diễn ra kể từ đó.

Anh ấy đã an toàn.

Thế là đủ rồi.

Nhưng trái ngược với sự nhẹ nhõm của tôi, Dyrus nhìn tôi với ánh mắt thận trọng.

"Điện hạ, mang theo người ngoài tới đây là..."

"Cậu ấy là bạn của ta."

"Ngay cả như vậy..."

Bất chấp những lời của Charlotte, Dyrus tỏ ra bối rối.

Những tin đồn về những gì đã xảy ra ở đây có khả năng là sự thật.

Đó là lý do tại sao sự xâm nhập của người ngoài hiện đang bị cấm.

Charlotte đang cố gắng hết sức để che đậy sự ép buộc của tôi bằng hành động của cô ấy, còn Dyrus trông có vẻ bối rối.

Công chúa đã đưa một người bạn về cung trái với mong muốn của bạn mình giờ đang tự làm ầm lên.

"Điện hạ."

Và rồi, cắt ngang giọng nói của Dyrus, một giọng nói quen thuộc khác vang lên.

Nó không quen thuộc với tai tôi, nhưng nó cũng không xa lạ.

"Điện hạ, ngài không nên mang theo người ngoài tới đây."

Tôi đã từng gặp cô ấy trước đây, chỉ huy của Đội hiệp sĩ số 1 của Đế chế, Shanafel, Saviolin Tana.

Tại sao cô ấy ở đây?

Cô ấy, mặc đồng phục của Đội Hiệp sĩ, đang đi về phía Charlotte và tôi.

"Đã lâu không gặp, Reinhardt."

Cô ấy, tất nhiên, nhận ra tôi.

"Đáng lẽ cậu phải được mời, nhưng tôi xin lỗi, tôi phải yêu cầu cậu rời đi."

Cô ấy nói như thể ý kiến của Charlotte không quan trọng.

Shanafel đã được giao phụ trách an ninh của Cung điện mùa xuân sao?

Ảnh hưởng của những tin đồn mà Sarkegar đã đề cập đang hiện ra trước mắt tôi trong thời gian thực.

Cái quái gì đã xảy ra vậy?

Charlotte có an toàn không?

"Đội trưởng Tana, ta là người đưa ra quyết định đó."

"Mặc dù tạm thời, nhưng thần là người chịu trách nhiệm cho sự an toàn của cung điện."

Đột nhiên, một cuộc đối đầu căng thẳng diễn ra giữa người phụ nữ mạnh nhất thế giới và Đệ nhất Công chúa.

"Ý cô là Reinhardt là một kẻ nguy hiểm?"

"Thần tin rằng Điện hạ hiểu đó không phải là những gì mà thần đang nói."

Tôi quyết định đánh lừa, tin vào trực giác của mình, nhưng Charlotte có tham gia vào một trận chiến không cần thiết vì sự bướng bỉnh của tôi không?

Saviolin Tana nhìn tôi chăm chăm, như muốn nói rằng, cô ấy đã chịu đựng đủ sự kiên trì của Charlotte.

Tôi nên nghe theo gợi ý và rút lui thì tốt hơn là để cô ấy tham gia vào cuộc đối đầu với công chúa. Về mặt như muốn nói: "Cậu nên biết khi nào nên tự mình rời đi."

Tuy nhiên, tôi không thể rút lui, ngay cả với người phụ nữ mạnh nhất thế giới trước mặt tôi.

Tôi cần tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra với Charlotte ở đây.

Tôi không có ý định lùi bước.

Khi thấy tôi nhìn lại một cách thách thức, cô ấy quay lại nhìn Charlotte.

"Điện hạ, chúng ta hãy nói chuyện một chút."

Giọng điệu của cô gần như ra lệnh.

Đây có phải là mức độ thẩm quyền và sức mạnh mà Saviolin Tana sở hữu?

"Được, đội trưởng Tana."

Tinh thần của Charlotte vẫn không bị lay chuyển.

Thật kỳ lạ khi cả Dyrus và Saviolin Tana đều phản đối chuyển thăm của tôi.

Do đó, thật hợp lý khi nghĩ rằng tình huống này chỉ dành riêng cho Cung điện mùa xuân.

Saviolin Tana, Charlotte và Dyrus đã đi đâu đó để nói chuyện riêng.

Họ đã đi đủ xa để tôi không thể nghe thấy cuộc trò chuyện của họ.

Không có hiệp sĩ nào khác trong tầm mắt, ngoại trừ chỉ huy.

Cô ấy dường như chỉ có một mình.

Tôi không thể biết liệu những người khác có ẩn nấp và canh gác ở đâu đó hay không.

Nếu một vụ giết người đã xảy ra, không nên tăng cường an ninh sao?

Tại sao nó lại yên lặng đến đáng sợ như vậy?

Một cảm giác đáng ngại len lỏi vào.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua? Khi họ trở lại, Saviolin Tana tỏ ra khá kích động.

Tôi cảm thấy tiếc cho Charlotte.

Vì sự bướng bỉnh không cần thiết của tôi, cô ấy đã phải tham gia vào một trận chiến không cần thiết.

"Ăn tối rồi đi. Không sao đâu."

Charlotte nói, cười rạng rỡ, trong khi những người khác vẫn im lặng.

Tôi đã ngạc nhiên rằng sự kiên trì của tôi đã làm việc.

Đó là một yêu cầu hầu như không thể đáp ứng ngay cả trong hoàn cảnh bình thường.

Tuy nhiên, trong tình huống đặc biệt này, Charlotte đã chấp nhận sự khẳng khái của tôi.

"Chúng ta đi dạo nhé?"

Như muốn dẫn tôi đi tham quan, Charlotte dẫn tôi đi qua Cung điện mùa xuân yên tĩnh và hoang vắng.

Cả Dyrus và Tana đều không theo chúng tôi.

"Chuyện gì đang xảy ra đột ngột vậy?... Tôi không muốn cãi nhau với Đội trưởng Tana đâu."

"Cậu đã cãi nhau?"

"Không chính xác, nhưng... Chỉ cần biết rằng tôi đã phải hy sinh danh tiếng của mình để chăm sóc cho cậu."

Dường như có một chút ớn lạnh trong ánh nhìn của Charlotte. Tôi tự hỏi liệu mình có gây ra rắc rối khi chỉ dựa vào trực giác của mình không.

"Dù sao thì, đừng thô lỗ với Đội trưởng Tana hay Đội trưởng Dyrus. Hiểu chưa?"

"Tất nhiên. Tôi không điên đến thế."

"Phải. Bây giờ sẽ là lạ nếu cậu làm như vậy."

Tốt.

Tôi có lương tâm, và tôi nên thừa nhận những gì cần phải thừa nhận.

"Cậu nói đúng. Tôi có thể điên, nhưng tôi không điên đến mức gây sự với chỉ huy của Shanafel. Đừng lo."

"Vậy tại sao cậu lại gây sự với tôi chứ?"

"Cậu..."

"Câm miệng!"

Charlotte, như thể không thể chịu đựng được nữa, bịt tai lại.

"Câm miệng!"

Tiếng hét của Charlotte vang vọng khắp các hành lang của Cung điện mùa xuân vốn im lặng một cách kỳ lạ.

"Ở đây thật yên tĩnh."

"...Không phải lúc nào cũng như vậy. Gần đây chúng tớ đã giảm số lượng người."

"Thật sự?"

"Ừm. Đi thôi."

Đưa tôi đến đây, Charlotte dường như không có ý định nhiệt tình cho tôi xem xung quanh, nhưng cô ấy háo hức dẫn đường. Không có dấu hiệu của một vụ giết người. Ngay cả khi có, tôi sẽ không thể nhận ra chúng, và sẽ không có lý do gì để chúng ở lại.

Nơi đầu tiên Charlotte đưa tôi đến là phòng trưng bày.

"Cậu có thích tranh không?"

"...Tớ không thể nói dối về điều này. Tớ không thích chúng chút nào."

"Tớ có thể cho rằng cậu không có hứng thú với bất cứ điều gì liên quan đến nghệ thuật nói chung?"

"Đúng rồi."

"Thật ra thì tớ cũng không."

Charlotte tình cờ đi ngang qua vô số bức tranh và tác phẩm điêu khắc được treo trong phòng trưng bày lớn trong cung điện.

"Tớ không hiểu. Những bức tranh chỉ là sự bắt chước kém cỏi của thực tế. Chúng chỉ đơn giản là những phiên bản kém hơn của thực tế, và chức năng duy nhất của chúng nằm ở việc bảo tồn chúng, giống như thú nhồi bông vậy. Nhưng với sự phát triển của ma thuật ghi nhớ, chức năng đó đã trở nên lỗi thời. Tuy nhiên, thật kỳ lạ khi thấy mọi người vẫn loay hoay với những nét vẽ."

Đôi khi Charlotte có thể khá hoài nghi, không thể so sánh được với Bertus.

Giá trị của hội họa, một sự bắt chước thực tế, đã giảm mạnh cùng với sự phát triển của ma thuật tương tự như nhiếp ảnh.

Nghệ thuật trừu tượng dường như là một khái niệm xa lạ ở đây. Tôi đã học được một sự thật bất ngờ. Trong khi phủ nhận tiềm năng của hội họa, Charlotte đi qua phòng trưng bày đầy những bức chân dung.

"Đây là những bức chân dung của những người sống trong Cung điện mùa xuân. Một số là hoàng gia, những người khác thì không."

"Thật sao? Như vậy, ngay cả phi tử cũng có thể ở trong cung sao?"

"Đúng vậy."

Mặc dù đó chỉ là sự xác nhận cho những gì tôi đã biết, Charlotte háo hức giải thích.

Thái độ nghiêm túc của cô ấy khá đáng yêu, nên tôi cố tình giả vờ tò mò.

"Cung điện mùa hè có quy mô lớn nhất, với nhiều cung điện phụ. Đó là nơi các hoàng thân sinh sống từ thời cổ đại. Cung điện mùa thu ở phía nam là nơi các quan lại làm việc."

Tôi tự hỏi ai đã sống trong Cung điện mùa xuân trong nguyên tác.

Mặc dù đó là nơi Charlotte sống, cô ấy sẽ không thể quay lại và một chủ nhân khác sẽ thế chỗ cô ấy. Tôi không biết về điều đó. Bertus cũng sống trong Cung điện Mùa đông trong nguyên tác.

Người ta không thể biết những gì họ không biết. Nơi ở của những người thân trong hoàng gia có thể đã được mở rộng.

Có hai người thừa kế tiềm năng sống ở hai trong số bốn cung điện.

Charlotte và Bertus, mỗi người là chủ nhân của một trong các cung điện, và Oscar de Gradias cư trú tại Cung điện Mùa hè phía đông, nơi ở của những người thân trong hoàng gia.

Ngay cả khi tất cả họ đều là hoàng gia, những lời của Bertus về việc họ không thể so sánh được với nhau giờ đã có lý.

Sau khi đi bộ qua phòng trưng bày, chúng tôi đến thăm nhà nguyện tiếp theo.

Mặc dù bụi không tích tụ, nhưng không gian có cảm giác như đã lâu không được sử dụng.

Trước sự hiện diện của những bức tượng của năm vị thần, Charlotte nhìn tôi.

"Cậu có một vị thần nào mà cậu đi theo không?"

"Không hẳn."

"Tớ cũng nghĩ như vậy."

Mặc dù tôi là chủ nhân của Tiamata, nhưng tôi đương nhiên không có vị thần nào mà tôi đi theo.

Tôn giáo của thế giới này là đặc biệt. Thay vào đó, nó phải khác đi.

Không có khái niệm không tin vào các vị thần.

Có các vị thần.

Tuy nhiên, câu hỏi đặt ra là liệu một người có theo vị thần đó hay không.

Những người theo được coi là tôn giáo. Người ta không thể phủ nhận sự tồn tại của các vị thần, vì có [sức mạnh thần thánh] được gọi là lực lượng thần thánh, và những tạo tác thần thánh do các vị thần ban tặng.

"Và cậu thì sao?"

"Tớ? Không hẳn là vậy"

Charlotte lắc đầu.

"Tất nhiên, nếu Artorius không thắng, tớ đã chết, vì vậy có lẽ tớ nên phục vụ Thần Chiến tranh. Ngoài ra, tớ đã nghĩ về điều đó."

Ragan Artorius không phải là tín đồ của Ars, nhưng anh ta đã sử dụng thánh kiếm, Alsebringer, để đánh bại Ma vương.

"Mặc dù tớ nghĩ rằng Artorius đã cứu mình... nhưng tớ không cảm thấy như vậy..."

Charlotte mỉm cười đăm chiêu.

Chắc hẳn cô ấy đang nghĩ về Valier. Sự tồn tại của tôi có phải là sự cứu rỗi lớn lao cho Charlotte không? Tất nhiên, tôi đã cứu mạng cô ấy, nhưng nếu Artorius không tồn tại trước đó thì chiến tranh đã không kết thúc.

"Ma vương phải mạnh đến mức nào? Ngay cả khi Artorius đã bị đánh bại, không phải lực lượng đồng minh đã giết được Ma vương nếu họ hợp lực sao?"

"Tốt..."

Tôi nói điều này, nhưng trên thực tế, tôi biết.

Cựu Ma Vương, Valier.

Mặc dù cuốn tiểu thuyết bắt đầu với cái chết của Ma vương, nhưng hẳn mạnh đến mức nào?

Nếu không có Ragan Artorius, Ma vương đã không chết.

Các lực lượng đồng minh sẽ bị đánh bại.

Mọi người biết rằng Ragan Artorius đã giết Ma vương, nhưng họ không biết làm thế nào anh ta làm được điều đó. Trận chiến diễn ra bên trong lâu đài của Ma vương, không có khán giả chứng kiến. Đó là điều mà chỉ tôi biết trên thế giới này.

Nếu không có Alsebringer, ngay cả Ragan Artorius cũng không thể khuất phục được Ma vương.

Nếu Ragan Artorius không ở đó, Ma vương đã chiến thắng và tôi đã không phải chạy trốn. Charlotte sẽ chết.

"Thật nực cười... khi nghĩ như thế này."

Charlotte và tôi, sau khi rời nhà nguyện, tiếp tục đi dạo quanh cung điện. Có một phòng âm nhạc, nhưng không có nhạc công. Kho nhạc cụ bên cạnh cũng trống không.

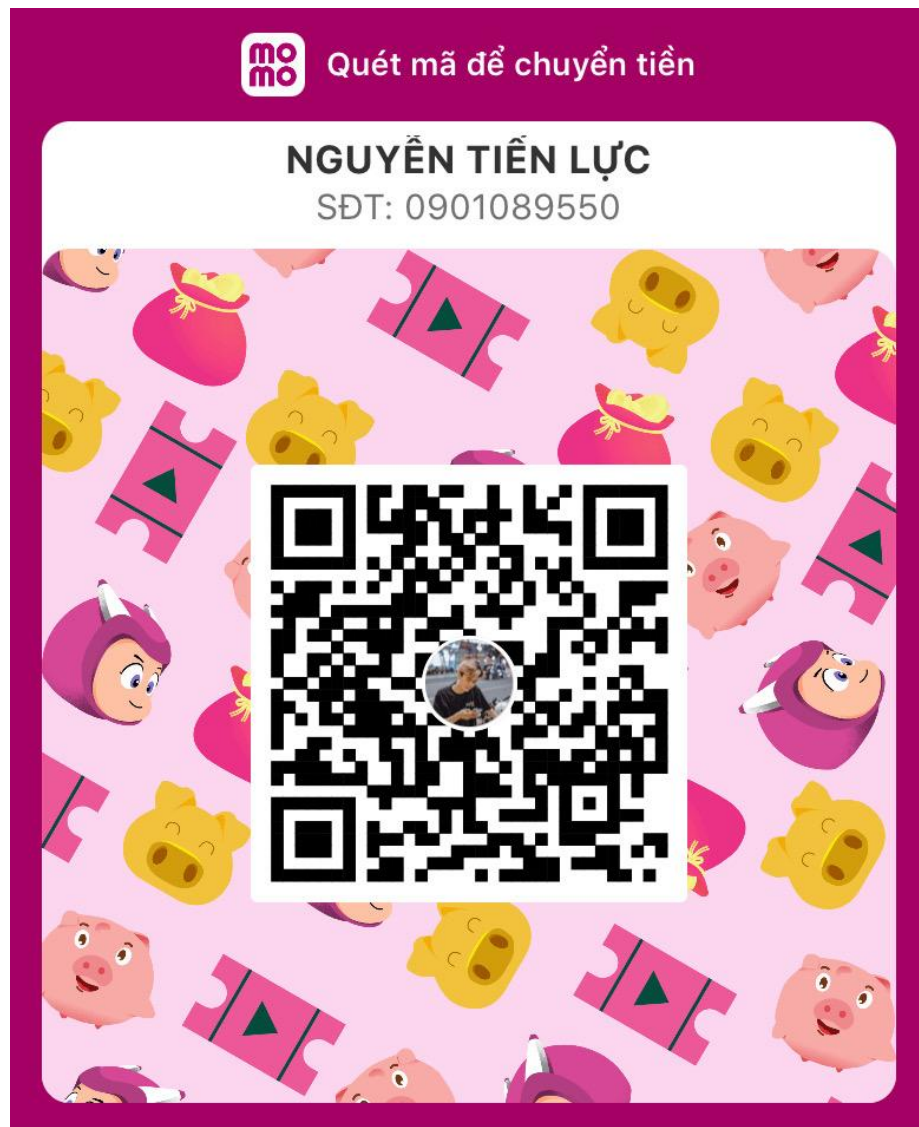
Charlotte đã giới thiệu tôi đến nhiều nơi. Khu dành cho nhân viên cung điện, nhà bếp, phòng ăn, phòng thay đồ, nhà kho và phòng ngủ cho khách. Thậm chí còn đáng ngạc nhiên hơn.

"Cái này, cái này không sao chứ?"

"...Mỗi khi tớ nhận ra rằng có giới hạn cho sự thô lỗ, tớ lại ngạc nhiên. Có gì không ổn chứ? Cậu đã khá thô lỗ rồi."

Charlotte thậm chí còn cho tôi xem phòng ngủ của cô ấy.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading